

1 Печеня з буряками

Якось оселилася козуля в хатині високо у горах. Коли ж це чує — якісь пахощі залоскотали їй у носі. Фу! Це від сусідньої хатини лине, де баран готує печеню з буряками. Не до вподоби козулі така страва — вона полюбляє кульбабову запіканку.

От поставила вона ту запіканку в духовку та й зателефонувала своїй подрузі борсучисі. Забалакалася і забула про все, аж із кухні шугонуло полум'я.

— Рятуйте! Пожежа! — заволала козуля.

Тут мерщій прибіг баран. Притягнув трубу з водою і залив полум'я.

«Гм, — думає собі козуля, — а він нічогенький, цей сусіда!»

Глянув на неї ніяково баран і каже:

— Пані козулько, може, ви завітаєте до мене попоїсти печені з буряками?

— Дякую, дякую! — захоплено вигукнула козуля. — Це моя улюблена страва!

2 Великодній кролик

Так багато сьогодні клопотів у великоднього кролика! Гасає він туди-сюди і ніяк не може з ними впоратися. Незабаром треба буде занести великодню писанку кожній дитині, а вони ще не всі розмальовані! Вмочив він пензлика у фарбу та й почав малювати писанки. Жовтим, блакитним, червоним...

Що ж, усіма барвами ряхтітимуть великодні писанки!

І кролик теж, напевне...

Бо він, уявіть собі, замурзався фарбами по самісінькі вуха!

Ось ще одна рисочка, ще один листочок — та й кошук його повний.

Дзень, дзень, дзень! Кролик біжить до вас, дітки!

3 Дім, дракон і дядечко

Частина 1

Сьогодні жирафа Жирафіна в гостях у свого дядечка, жирафа Леона. Та ось що непокоїть її: дядько живе у лісі! А в дрімучому лісі завжди водяться відьми, хіба не так?

— Дядечку, — каже вона, — а в тій хаті, де ти оце мешкаєш, нема часом відьми?

— Та де там, — каже їй дядько. — Її тут і близько нема!

— А ото біля пагорба часом не дракон причаївся?

— Та який це дракон, Жирафіно! То ж трактор стоїть!

— А отой великий казан? Хіба не чарівні відвари там готуються? Бо я чую, як там щось булькає!

4 Дім, дракон і дядечко

Частина 2

— Авжеж, — каже їй дядечко Леон, — тут ти маєш рацію: цей казан трохи чарівний. Ось заглянь, то й знатимеш, чому він такий. Послухалася його Жирафіна. От зазирнула вона туди й бачить: сплять там два цуцики, скрутившись калачиками.

— Так вони полюбили цей казан, — каже дядечко, — що тільки тут і сплять. Як сказав він ото таке, то цуцики на мить розплющили очиці, загарчали та й послули собі знов. Певне, подумали, що Жирафіна — чарівна фея, котра стереже їхній сон. Ото такі чари. А ти, любий мій друже, знаєш, хто ця чарівна фея у тебе?

5 Енот-чепурун

Щоранку енот-чепурун Ратата і мишка Мусті ходять до ставка, щоб поласувати яблуками, що попадали з яблуні. Мишка так і гризе соковите яблуко, а енотик спершу помие старанно, а потім уже смакує. Ото такий він чистьоха!

Так було і того ранку. Гризли вони яблука, аж десь узялася рись — та й ухопила мишку.
— Сподіваюся, ти не їстимеш її, не помивши? — питає у рисі енотик. — Вона страшенно брудна і вся в мікробах.
— Та не хочу лапи мочити, — каже рись. — Не люблю я води!
— То дай-но її сюди, — каже Ратата, — я її тобі добряче помію.
Рись і віддала мишу енотові. А як уторопала, що її пошили в дурні, енотик уже наживав п'ятами з мишкою.

6 Велика риба

Ох і запишався Жан-Луї сьогодні — та воно й не дарма, адже він павич! А вся річ у тому, що тато завтра бере його рибалити.
— Сподіваюся, ти вже підріс, бо ми ловитимемо велику рибу, — каже йому татко.
— Не турбуйся, тату: я хоч яку рибину витягну!
От пішли вони до ставка й позакидали вудочки.
Спершу клюнуло в Жана-Луї.
— Ого, — каже він, — це щось велике причепилося! Здається, аж занадто!
Та й почав тягнути. Дивиться, а то якийсь учнівський портфель. Геть погнів він у воді, розмок...
Довго вони вудили, та ще витягли тільки дитячого візка.
— Бач, — каже тато, — яке воно тяжке все та велике!
— А де ж риба на вечерю? — питає Жан-Луї.
— А, риба... Та на базарі купимо!

7 Динозаврів скарб

Якось ішов динозаврик та й знайшов яйце.
 Таке гарне воно було, сяло мов самоцвіт!
 Узяв він його та й приніс додому. Може,
 думає, вилупиться з нього хтось?
 Минав час, а динозаврик знай глядів
 свій скарб. Та якось набридло воно
 йому — зморився він і заснув.
 Збудив його їжачок Нестор. Глянув
 динозаврик, а їжак розклав на
 блискучій фользі шматки шоколаду.
 То було те яйце, яке він так глядів.
 — Воно вже почало танути, — каже
 їжачок.
 Не образився на нього динозаврик.
 Уперше в житті покуштував він
 шоколаду, і той йому страшенно сподобався.

8 Ку-ку!

Щоранку зозуля кує, та ніхто їй не хоче відповідати. От якось розгнівалася вона
 й вирішила не кувати більш.
 Мовчить і мовчить цілий день, та
 ніхто на те уваги не звертає — ні
 кролик, ні лисичка, ні бобер.
 — Що? — вигукнула зозуля. —
 Нікому воно не потрібне?
 Почала вона вже не кувати,
 а інакше кричати:
 — Ту-ту-ту! Пст! Кві-кві-кві!
 Однак на те ніхто уваги не звернув.
 Засмутилася зозуля та й заснула
 увечері, бо геть зморилася.
 Прокинулася вранці, а друзів її не
 видно — ні кролика, ні лисички,
 ні бобра. І так самотньо стало їй
 у цьому величезному лісі!
 Закувала вона, і друзі її відразу ж
 прокинулися й поприбігали до неї!

9 Як борсучок прокинувся

Настав місяць квітень. А в тому місяці прокидаються борсуки.

Ось завовтузилося щось у норі.

— Добряче я поспав! — потягнувшись, каже борсучок Людон.

Татко його і мама вже попрોકидалися.

Тато збирає слимаків і комах у садку, а мама накриває стіл для сніданку.

— Така гожа днина! — каже тато, заходячи в нору. — Так добре, як сонечко гріє!

— Я голодний як вовк! — каже Людон. — Може, надворі снідатимемо?

Та раптом почули вони, як хтось засвистів, — ото так борсуки попереджають одне одного про небезпеку.

І справді, над садком кружляє яструб.

Знає, що сьогодні прокидаються борсуки, то дивиться, щоб ухопити маленьке борсученятко.

— Нехай літає, — каже мама-борсучиха. — Втомиться та голова запаморочиться, то й полетить собі додому.

— А ми побігаємо тоді надворі! — докинув Людон.

10 Хто це пробіг?

Якось уранці біжить щось пухнасте двором ферми і гукає:

— Увага, я тут! Дивіться, я йду!

Як полякалися кози, як замакали!

А в курнику бозна-що знялося — аж пір'я літає! Навіть осли занепокоєно презирнулися — що воно там коїться, мовляв? А старий баран звів голову і почав роззиратися довкруги.

— Та хто ж це там гасає двором? — питають усі.

Аж хтось розгледів незнайомця і каже:

— Та це ж тхорик! Він завжди таке робить: прийде і як почне гасати туди-сюди! Така в нього вже натура!

11 Я згубила окуляри!

Згубила якось горила окуляри й не може їх знайти. От погукала вона на поміч сусідів. Заходилися вони ті окуляри шукати. Гасають лісом та заглядають скрізь. І пітона потурбували, і слонів, що купалися в озері.

А черепаха Леонія знай торочить:

— А я знаю, де гориліні окуляри, а я знаю!

Та ніхто й слухати її не хоче.

— Іди собі, Леоніє. Ти надто вже помалу

повзаєш, щоб допомогти нам.

Настав вечір, та пошуки були марні. Потомилися всі й полягали спати. Тільки горила не спить, бо як же їй без окулярів?

Тут підійшла до неї Леонія й каже:

— А я знаю, де твої окуляри, я знаю!

— То й де ж вони? — питає горила сумовито.

— У тебе на лобі!

Як помацала горила, а вона і справді зсунула їх на лоба! А нехай йому!

Ото перш ніж метушитися та верещати, варто було б стати та подумати.

12 Плоди праці

Що за галас у савані зранку? А то бабуїн Ніколя розлютився. Прибіг до короля савани Кіпріана й каже, що його суперник Ліам уночі покрав у нього всі банани.

Набридли вже Кіпріанові ті сварки.

— У савані стільки тих бананів, що всім вистачить! — каже він.

Погукав Ліама, а той каже, що і Ніколя його нещодавно обікрав.

— Гадаю, зробимо так, — заявив Кіпріан. — Влаштуємо сад і город, і ви по черзі там працюватимете. А я потім поділю між вами врожай.

Не дуже задоволені були бабуїни тим рішенням, та як одержали свої частки врожаю, то це їм сподобалося. Ліпше вже ділити плоди своєї праці, ніж гризтися.

13 Як ведмідь мишку збудив

Скінчилася зима, і прокинувся в печері ведмідь. Довго він спав, тому зголоднів і лапи геть залякли. От потягнувся він і заревів на всю горлянку. А в нірці спала мишка.

Перелякалася вона спросоння:

— Ти злякав мене своїм ревиськом!

— А я вдома, — каже їй ведмідь, — то ревітиму, скільки влізе!

— Ти ж не сам тут, — заперечила мишка.

— А я сплю шість місяців на рік, то ніхто мені тут не треба!

— Хтось завжди потрібен... самому недобре, — каже мишка.

Та й пішла собі.

— Іди, іди, — каже ведмідь.

Аж за кілька хвилин мишка вертається. І стільки їжі приносить — і мед, і пиріжки, і ягоди...

Засоромився ведмідь, що так поведився з нею.

— Дякую, — каже.

— То що, дружимо далі? — питає мишка.

— Авжеж, — погоджується ведмідь.

Невже чемність підкоряє навіть таких грубих ведмедів?

14 Чого кортіло гіпопотамові

Набридло гіпопотаму Умі бути гладким і вгодованим, кортить йому стати птахом і літати в небі. Дивиться він, як ширяє над річкою чапля, і махає Умі вухами, мов крильми, чеберяє ногами у воді, та ба — ніяк не може полинати в небо!

От подумав Умі та й вирішив, що хоче він повзати, мов крокодил. Виліз на берег, спробував, та ніяк не вдається йому лазити по землі перевальцем, як ото робить крокодил.

Подумав тоді він і вирішив, що ліпше буде плигати, мов жаба. Глянув він, як вона ото робить, та й собі почав ноги згинати

і підстрибувати. Тільки ж такий Умі тяжкий, що кожного разу лише сідає. Врешті пірнув він у річку, і добре йому стало. Отут його місце!

15 Родинна світлина

Рибна сімейка

Придбав якось лис Бібу фотоапарат. Тепер він фотографує кожного, хто забажає.

Хотіло й подружжя рибин знятися на світлину, але ж це непросто! Став Бібу на березі й клацнув апаратом, та знімок вийшов дуже розмитий. Спробував він було застромити голову у воду, та мало не захлинувся. А як рибини спробували вилізти на берег, то їм забракло повітря.

А потім якось виставив Бібу коло річки їхній портрет. Усі мешканці савани поприходили милуватися ним, адже він такий гарний був!

Як же поталанило лисові таке утнути? А він просто взяв пензля і фарби!

16 Як Роберто кукурікав

Як назвала Жюстіна Кажо свого півника Робертом, той аж закукурікав на radoщах. І відтоді кукурікає за кожної нагоди, аж по всіх усядах чутно його.

А якось уранці дивиться вона, коли ж довкола ферми повнісінько людей з фотоапаратами. Перелякався Роберто й вилетів на найвище сідало.

Заспокоїла його Жюстіна, тож він махнув крильми і як закукурікає!

Усі й заволали:

— Bravo, Роберто!

Плигнув він додолу, і всі охнули: ніколи ще не бачили вони такого гарного півника!

Малюк Ніко дістав свій фотоапарат. Тут усі заклацали апаратами за ним услід.

Показав Ніко світлину, й півникові вона дуже сподобалася. А як сказав він, що ще прийде до нього в гості, Роберто зрозумів, що в нього з'явився новий друг.

17 Під купою торішнього листа

Наприкінці зими під купою торішнього листа ховається чимало комах та звірят. Чорний скарабей, що наче з самісінької темряви вродився.

Мурахи, що ціле муравлисько там улаштували.

Маленька зелена жабка, що весь час квакає.

Мишка, що гризе жолудя.

Вуж, який вбрався у нову шкіру.

Прудка ящірка, що зникає вмить.

Сімейка павуків з довгими лапами.

Сонний їжак, що скрутився бубликом.

Слимак, що солодко спить у своїй мушлі.

Усі мешканці купи торішнього листа відчувають, коли настає весна.

18 День народження бабуні Івети

Цілий ранок телефон у бабуні Івети не вгаває.

— З днем народження, бабуню! — гукає у слухавку її внук Бертран.

Радіє бабуня, що він пам'ятає про її день народження, хоч живе дуже далеко.

І знову дзеленчить телефон.

— З днем народження, бабуню! — каже у слухавку Ное, ще один її внук, що живе на чужині.

Тішиться бабуня, що він згадав про неї, хоч і бозна-де перебуває.

І втретє дзеленчить телефон.

— З днем народження, матінко! — каже її син Натан, що й геть десь за тридев'ять земель живе.

Коли ж це й у двері хтось задзвонив.

Напевне, це листоноша. Відчинила вона, коли ж там стоять Бертран, Ное і Натан.

— Сюрприз! — кажуть вони.

— Це найкращий подарунок для мене! — зраділа бабуня Івета.

19 Купання в грязюці

Таке гарнющє поросятко Пінкі — кругленьке, рожеве! Живе воно разом з братиками і сестричками у хліву на фермі, й щодня бігають вони купатися у калюжі. Так любить Пінкі це діло, що хотіло б саме бовтатися у тому болоті. І ось придумало воно, як лишитися там самому.

Пішли вони купатися, коли ж воно як заверещить:

— Лис іде! Лис!

Поросята і чкурнули до свинарника.

— Чудово, — каже собі Пінкі. — Тепер це буде моя калюжа.

Коли ж дивиться, а з кущів тихенько вилазить хижий лис. Злякалося Пінкі й дременуло чимдуж до матінки-льохи.

І тільки тоді збагнуло воно, що не можна бути самому, якщо ти таке кругленьке, гарне, вгодоване поросятко.

20 Як гусінь ритм вибивала

Якось вирішили метелики влаштувати бал. Кожному кортить пурхати з квітки на квітку, веселитися, та ніхто не хоче вибивати ритм.

— Зараз, — каже Бабета.

І полетіла. Вертається за кілька хвилин, а за нею повзе гусінь Пліндпа.

На ногах у неї дерев'яні черевики.

— Ану покажи, — каже їй Бабета, — що ти умієш!

Вилізла гусінь на пеньок та й ну ж бо витанцьовувати! Такий ритм вибиває, що ліпше, ніж тисяча ударників!

І сальсу, і вальс, і рок-н-рол, і танго, і гіп-гоп...

— Принесіть мені квіткового нектару, друзі, як хочете, щоб я до самого вечора вибивала ритм! — каже вона, витанцьовуючи.

